

[Christophersen.]

andre, og måske kunne vi lige få afklaret den sag. Jeg synes, det er forkert, hvis der er nogle partier, der begynder at drøfte disse ting ud fra vidt forskellige forudsætninger i den kommende tid.

Til sidst nogle bemærkninger til finansministeren om hans synspunkter vedrørende venstres holdning til tingene. Finansministeren siger først, at da vi sidst drøftede dette i august, havde venstre sine tanker, og eftersom venstre ikke ville opkræve lige så mange afgifter som regeringen, og eftersom vores besparelser og vores modvilje over for udgiftkrævende forslag kun bragte os op i nærheden, men ikke helt op på det niveau, som regeringens stramning lå på, måtte vores politik altså føre til et større betalingsbalanceunderskud. Ministeren overser jo her en væsentlig forskel mellem venstres og socialdemokratiets politik i august og en væsentlig forskel mellem det, vi mener nu, og det, augustforliget står for, for vi ønskede jo ud over den finanspolitiske stramning for det første at rykke den frem, så den for besparelsernes vedkommende kom til at virke tidligere – det sagde vi klart under forhandlingerne at vi var indstillet på – og for det andet ønskede vi en anden indkomstpøolitik. Så kan man drøfte, om den indkomstpøolitiske linje, vi har lagt, er rigtig. Jeg ved, regeringen har det synspunkt, at det ikke er realistisk, at det vil føre til mange problemer, at det er psykologisk, og at man ikke må gøre det ene og det andet, men det ændrer dog vel ikke, at det, som var vores tanke, var, at man skulle suspendere den automatiske dyrtidsregulering i 1977 og 1978 i meget vidt omfang, og at man i stedet for dette satte indkomstskattelettelse. Det er den anden fejl i ministerens argumentation, når han taler om venstres økonomiske politik. Når jeg lyttede til ministeren, lød det for mig, som om venstre bare ønskede indkomstskattelettelse. Nej, vi ønsker den for til gengæld at få noget andet. Vi ønsker, at man, hvis man har mulighed for det, skal give indkomstskattelettelse mod til gengæld at få en større grad af tilbageholdenhed på det indkomstmæssige felt – det er just pointen i vores synspunkt – ikke at man bare skal hælde dem ud. Derfor kan ministeren ikke stille det sådan op, at fordi venstre ønsker skattelettelse, får det en uheldig virkning på betalingsbalancen.

Så spørger ministeren, om venstre virkelig vil spare en milliard kroner ekstra. Ja, det kan

jeg da forsikre for at vi meget gerne vil. Og situationen er jo i dag værre, end den var i august måned. I august måned – jeg har nævnt det tidligere – vurderede regeringen jo altså, at vi i 1977 fik dette betalingsbalanceunderskud på 6½ mia kr. Nu er vi oppe på 8½ mia kr., måske bliver det 9½ mia kr., hvis der kommer en olieprisstigning bare på en halv snes procent. Men det gør det da endnu mere alvorligt og endnu mere påkrævet at revidere den finanspolitik, der blev tilrettelagt i august måned.

Det får mig her til sidst til at vende spørgsmålet om. Ministeren kan jo godt rette megen kritik mod os andre og sige: hvad er det, man vil, og hvordan vil man spare?, og det fører jo til arbejdsløshed, og det kan ikke lade sig gøre af de og de grunde osv. Men hvad vil regeringen? Er det på dette felt akkurat det samme som på det felt, økonomiministerens beskæftigede sig med? At det altså bare må gå, som det bedst kan. Skal det forstås sådan? Sådan måtte jeg i hvert fald forstå ministerens afsluttende bemærkninger, da han sagde, at regeringen ikke havde planer om yderligere stramninger.

Det vil altså sige, at vi sejler ind i 1977 med en finanspolitik, som efter vores opfattelse er for vag, for usikker. Vi tilbyder regeringen, at vi i fællesskab forsøger at finde frem til, hvordan man kan stramme den – og det er klart, at afgifter og besparelser kan have lige uheldige virkninger – men hvis man kunne kombinere en stærkere finanspolitik med en stærkere indkomstpøolitik, har vi dér svaret på – ikke alle problemer, det er jeg enig med hr. Erhard Jakobsen i, det kan vi ikke give – men svaret på nogle af de problemer, vi står med. Men hvis man bare giver op på forhånd og siger: nu har vi altså aftalt, hvad der kan aftales, og nu kan vi ikke komme videre, nu må det gå, som det bedst kan, så lægger man efter vores opfattelse en magtesløshed for dagen, som ikke klæder en regering.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Hr. Erling Olsen sagde, at fremskridtspartiets politik ville sætte os årtier tilbage socialt, Det er jo ikke rigtigt; tværtimod. Tallene viser jo, at der bliver flere penge til dem, der virkelig trænger, f. eks. pensionisterne, og det ved hr. Erling Olsen godt. Han er en af de få her i folketinget, der virkelig har sat sig nogenlunde ind i vores program.

Hr. Erling Olsen sagde videre, at frem-